

Damm Andrea Dr. A DEVIZA HITELRŐL

A szerkesztő megjegyzése:

Amint tudjuk, egyetlen ország sem áll a saját lábán! A „világkormány”, másnéven „pénzügyi háttér hatalom” porázon tartja az egész fehér világot, az USAval egyetemben. Mai kormányunk kétségbeesett küzdelmet folytat ezek ellen, több-kevesebb sikerrel. Nap, mint nap látható, feszítik a húrt – pórázt – ameddig lehet. Ha elpattan a húr, az említett hatalmak kiharcolják hazánkból a betelepült ipart. Megvonják a jogos támogatást, és menthetetlenül olyan kezekbe hull a tényleges hatalom, amelynek első dolga a víz és a termőföld birtokbavétele, a frank alapú hitelek könyörtelen végrehajtása, a külföldi tulajdonú bankok rémuralma lenne.

Ennek tudatában olvassuk az alanti kitűnő cikket.

Damm Andrea Dr. a deviza hitelről

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Tisztelt Elnök Úr!

Tisztelt Tagok, s Vendégek!

Rendkívüli megtiszteltetés az, hogy e nagy múltú, nemzetünk sorsának alakulásában kiváló érdemeket felmutató szervezet ünnepi konferenciájára meghívást kaptam. A téma, amely - képletesen szólva - e konferencia asztalán is hever, az egész társadalom jövőbeni sorsát rendkívüli mértékben befolyásolja. Örültem annak, hogy az ünnepi rendezvényt nem kizárólag a határon kívül és belül élő nemzettársaink egymáshoz fűzött viszonya, a határon túl élő honfitársainknak államukon belüli érvényesülési lehetősége tölti ki tartalommal, hanem olyan téma is napirendre kerül, amely elsősorban határainkon belül élő polgáraink életét, életminőségét viszi a pusztulásba.

Nagyon sokan kérdezik, miként kerülhetett arra sor, hogy ilyen mennyiségű idegen devizához kötött kölcsönszerződés bármiféle jogszabályi korlát vagy kockázatvállalási határ nélkül 6 éven át létrejöhetett úgy, hogy az ország politikai vezetése és a pénzügyi szakma szóltanul tűrte azt. Pontosan tisztában voltak az azóta előkerült bizonyítékok szerint az ország vezetői és a pénzpiaci szakma azzal, hogy ez várhatóan mekkora tragédiába torkollik.

Hogy miért kerülhetett erre sor? Nagyon egyszerű a válasz. Az egyéni előnyökért, amelyeket az ország mindenkori vezetői a világ pénzügyi szereplőitől kapnak. A bankszakma pedig azért az előnyért, amelyet bónuszként kap a bankok anyavállalati vezetőitől, tulajdonosaitól. Nagyon egyszerűen lefordítva kb. 1000 ember vagyona növekedésének az volt az ára, hogy kb. 700.000 ember és annak családja, összesen közel 2 millió ember véglegesen és helyrehozhatatlanul elveszítse vagyonát, egzisztenciáját, elveszítse érdekérvényesítő képességét. Miért nem hallunk a

2004-ben az EU-hoz csatlakozott többi ország valamint azon EU országokból (kivéve talán Spanyolországot) ilyen tragikus híreket, ahol ilyen jellegű hiteleket nyújtottak? Azért nem hallunk, mert ezekben az országokban működik a társadalom természetes védekező képessége. Részben jogszabályok által alkotott korlátok, részben a gyors intézkedések, részben pedig azon országok bírósági döntéseiben fellelhető szempont, amely nálunk csak nagyon ritkán tapasztalható, ez pedig a társadalom elsőbbségének érdeke a monopol hatalmakkal szemben. A bírósági döntések hazánkban szerencsére hónapról hónapra fejlődésen mennek át, s nagyon sajnálatos az, hogy a politika, az ország vezetése helyett rájuk hárul annak terhe, hogy az ügyeket egyenként vizsgálják meg, s próbálják visszaállítani azt a gazdasági egyensúlyt, amelyet ezek a jogviszonyok elvesztettek.

Legkésőbb 2008-ban, amikor kitört a pénzügyi világválság, a kormánynak törvényjavaslatot kellett volna előterjesztenie ezen hitelek forintosítása érdekében azzal, hogy a bankközi devizakamat + 2 %-nál nem lehetett volna magasabb az alkalmazott kamat. Ez azért lett volna megalapozott és indokolt, mert a válság következményeit így lehetett volna szétteríteni a gazdasági élet szereplői és társadalom között, így ezzel egyetlen szektor sem veszítette volna el hosszú időre vagy véglegesen gazdasági erejét. Fel szeretném hívni a figyelmüket arra, hogy a 2008-as gazdasági válságnak semmiféle közgazdasági törvényszerűsége nem volt, hanem egyszerűen pénzügyi bűnözők fedezetlen értékpapírok tömegével árasztották el a világot s természetes módon váltak lehetetlenné a teljesítések. Ez okozta, hogy a megmaradt vagyonok biztosabb, időtállóbb értékekre konvertálódtak, s részben ennek köszönhető, hogy azok az idegen devizák, amelyeket e kölcsönökhöz alkalmaztak, a forinthez képest erősödtek.

Meggyőződésem azonban, hogy a devizák értékelkedését nem csak ez okozta, hanem az a manipulatív pénzügyi tevékenység, amellyel kis ország kis pénztömegének értékét egymás közötti vásárlással aránylag csekély pénz befektetéssel magasan lehet tartani. A kölcsönöket nyújtó bankok és tulajdonosaik résztvevői a nemzetközi pénzügyi piacnak, s nem kell hozzá különösebb szervezettség, hogy a saját hasznuk növelése érdekében befektessenek annyi pénzt e devizák vásárlásába, amellyel, mint folyamatosan jelenlévő kereslettel, magasan tarthassák az árfolyamot.

Amióta a pénz számítógépes jelek formájában van jelen, s a tranzakciókhoz nem szükséges fizikailag meglévő pénz, olyan átláthatatlan a világ pénzügyi mozgása, amelyben soha nem lehet bizonyíthatóan megállapítani, amit vélek fennállni ebben az ügyben. Az én hivatásomban ha nem tudok eszközök hiányában bizonyítani, teremtek olyan helyzetet, amelyben az érintett kénytelen elárulni magát. Ha holnap leforintosítanák az eredeti kölcsön összegre az összes kölcsönt és meghatároznának ügyletfajtákra kamatot, állítom, két nap múlva zuhanna a svájci frank és a japán jen árfolyama is. Ezzel lehetne bizonyítani, hogy az árfolyamemelkedés egy része a kölcsönökből történő magasabb bevétel elérését szolgálja és nem a nemzetközi pénzügyi helyzet természetes velejárója. Érdekes módon amikor a forint árfolyama hullámszik, mindig azt halljuk, hogy spekulatív támadás zajlik a forint ellen. Ha pedig ezt a témát a svájci frank ügyében vetjük fel, ugyanezek kinevetnek bennünket. Spekulálni tehát csak a forint ellen lehet, más ugyanilyen kis ország alacsony mennyiségű pénztömegére nem?

A pénzvilág uralkodói mindig megtalálják azt a csatornát, ahol a tőkéjük hasznot tud termelni. Ez a természete. Önmagában ennek okán ez a tragédia nem következett volna be. Egyértelmű volt a 2000-es évek elejére, hogy a nyugati fejlett világban a pénztőke nem tud már magasabb profitot realizálni, mint a gazdasági termelő, kereskedő szféra, mert közmegegyezés volt abban, hogy a

tökéletes piacra törekvés érdekében senki nem törekszik monopol hatalomra, mert megbomlik az egyensúly. Új piacok kellettek nekik lehetőleg úgy, hogy az adott ország szabályrendszere ne akadályozza, sőt, ha lehet, segítse e törekvésüket és az extra profit elérését.

Az állam beavatkozó szerepe a kapitalizmus által létrehozott folyamatokba évszázadra nyúlik vissza, olyan szabályozórendszerek működnek a világban, amelyek segítenek a monopóliumok által gerjesztett gazdasági egyensúlytalanság, a diszharmónia felszámolásában. Magyarországon sincs ez másként. Közhivatalok és jogszabályok teremtenek akadályt a tőke korlátlan hazardírozásának. A hivatalok azonban sajnos nem működnek, mert olyan személyek állnak élükön, állnak döntéshozó pozíciókban, akik manipulálhatók, irányíthatók legalább évtized óta, s akik bármit képesek megtenni a saját egzisztenciális biztonságuk és a magas jövedelmük érdekében a társadalom kárára. A jogszabályok pedig nem tudnak érvényesülni, mert találtak olyan joghézagokat, olyan intézményeket és olyan szakmai közösséget, mint pl. a közjegyzők, akik sok-sok pénzért képesek voltak a jogszabályok társadalmi rendeltetésével ellentétes célra alkalmazott joggyakorlattal a társadalmat kiszolgáltatni a csaló bankoknak, a jelentős részben tisztességtelen végrehajtóknak, s pár forintért képesek a bankokban dolgozó honfitársaink mindent megtenni ahhoz, hogy e társadalmi réteg utolsó erőforrását is kiszivattyúzzák. Azaz az ellenség köztünk van.

A bankok külföldi tulajdonosai, vezetői pontosan tudták, hogy ebben az országban saját honfitársaink egy része egy tál lencséért képes kiárusítani társadalmát, hiszen ezer éves történelmünk során ezt tapasztalták. Minthogy hosszú ideje magas a munkanélküliség hazánkban, a munkahelyeik megtartása érdekében bármilyen parancsot, kérést hajlandók végrehajtani hazánk azon polgárai, akik részt vettek és vesznek ebben a gyalázatban.

Amikor erről gondolkodom, mindig Petőfi Sándor szavai jutnak eszembe a Nemzethez éppen ma 165 éve írott verséből:

Hol az ellen, kérdezed? ne kérdezd,
Mindenütt van, ahová tekintesz,
S legnagyobb és legveszélyesebb az,
Ki mint testvér simul kebleinkhez.
Köztünk van a legnagyobb ellenség,
A cudar, az áruló testvérek!
S egy közülök százakat ront el, mint
A pohár bort az egy cseppnyi méreg.

Csalás-e mindez a hitelfajta? Azt kell mondjam, hogy az. Véleményem nem vélelem, hanem valóság. Ezer fölötti a száma annak a szerződés mennyiségnek, amelyet tételről-tételre kielemeztem. A szerződésekben jelentős részben nem az a megállapodás szerepel, mint amit a bankok próbálnak érvényesíteni, a bankoknak csak álma mindaz a követelés, amellyel kiszivattyúzzák hazánk fiait. Nem hogy – amint gyakran halljuk – nincs az ügyletek mögött idegen deviza, hanem jelentős részben nincs semmiféle forinton kívüli más devizában történő

megállapodás sem. Sajnos a kormányzat nem hajlandó meghallgatni azokat a szakembereket, akik tételesen és pontosan be tudják mutatni ezt a nyilvánvaló csalássorozatot. Nem hajlandók meghallani azt, hogy a kölcsönök jelentős része, amelyeket idegen deviza alapon számolnak el a bankok, a közvélekedésekkel ellentétben nem idegen devizában megállapodott ügyletek. Kérdezhetjük, hogy vajon miért? Miért nem hajlandók meghallgatni a szakembereket? Talán azért, mert a végtörlesztés a kormányzathoz közeli adósoknak született elsősorban és voltak bankok (vagy talán volt egy bank), aki meglehetősen kedvezményes kamatozással adott forint hitelt az elitnek mindehhez?

A társadalmunkat a mindenkori kormányzatok nem csak a választások során, hanem végig kormányzásuk ideje alatt is, legalább már 70 éve megosztják különböző intézkedéseikkel, amelyek mindig csak egy bizonyos rétegnek jelentenek lehetőséget, a többiek pedig csak szemlélik, hogy a közösség vagyonából csak egyesek részesülnek vagy a kedvezmények csak egyeseknek járnak. Az alkotmányos egyenlő elbánás elve mindig csak addig szólam a politikai erőknél, míg ellenzékben vannak. Amint kormányra kerülnek, vannak a mieink, akik érdemtelenül előnyöket élvezhetnek, míg mindehhez asszisztál, költségvetési forrást termel a többi 90 %. A devizaelszámolású hitelek kapcsán is folyamatosan igyekszik a politika az ilyen hitellel nem rendelkezőket megszólítani, hogy miért is kapnának kedvezményt vagy figyelmet ezek az adósok, miért mentek bele az ügyletekbe? A helyzet az, hogy ez az ügy az egész társadalmat érinti.

Makrogazdasági következményei vannak ennyi visszafizethetetlen hitelnek. Mint a bankok mérlegeiből is kiderül, a sok százmilliárd forint nyereségüket, amely ezekből az ügyekből fakad, olyan manipulatív számvittel játsszák át az anyabankjaiknak, külföldi partnerbankjaiknak, amely után átlagosan mindössze 2.3 %-os adót fizettek az elmúlt 5 évben. Minden egyes forint, amelyet polgáraink megalapozatlanul, nem vállaltan fizetnek meg a bankoknak, nem a hazai költségvetést segítenek gyarapítani, hanem idegen országok, idegen tőkések – sokszor adóparadicsomokban székelő szervezetek – vagyonát gyarapítják. Amit ebbe a pénztárba fizetnek be az emberek, azt nem tudják belföldön árura, szolgáltatásra költeni, azaz a hazai költségvetés adóforintjait sem tudják a vállalkozások megtermelni, mert nincs vásárlóerő.

Ha 1000 Ft vásárlás útján elindul a gazdaság vérkeringésében, egy év alatt – legális vásárlások eredményeként - 1036 Ft adó és járulék bevételt termelhet, s még a végén marad 35 Ft felhalmozásra is. A magyar bankok ehhez képest az 1.000,- Ft vállalozási nyereségükből 23 Ft-nyi adót termelnek egy évben, azaz még annyit sem, mint ami 103.6 % adóbefizetés után felhalmozásra megmarad belföldön a gazdasági életben. Ilyen egyszerű annak megállapítása, hogy hat-e ez az ügy az egész társadalomra.

Azok tehát, akik soha nem vettek fel ilyen hitelt, elvesztették vásárlóik egy részét, netán elvesztették munkahelyüket az emiatt tönkre ment cégekben. Ha az állami költségvetés bevétele csökken, kevesebb állami alkalmazottra lesz pénz, tömegesen veszthetik el állásaikat. Ha a megoldást nem ösztársadalmi szinten keressük meg, s a megoldás módja nem kerüli el a költségvetés terhelését, nem hogy társadalmi béke nem lesz, hanem még mélyebb morális és gazdasági válságba süllyedünk. Annak pedig ki tudja, mi lesz a következménye?

Tartok tőle, hogy a politika azért tárgyal a bankokkal, azaz a helyzet kialakítóival, mert valóságos alapokon nem kívánja az ügy teljes körű megoldását. Az elmúlt 10 év politikája már nem a modern ország polgárainak felemelésében, hanem a társadalom nagy részének egzisztenciális

legyengítésében, s egy szűk, helyzetbe hozott elit megteremtésében érdekelt. Jól jön ez az ügyfajta azoknak, akik erre törekszenek.

A világ magyarságának, akiket a Magyarok Világszövetsége képvisel, azért tragikus ennek a tömegesen megteremtett hitelfajtának jelenléte, mert ha az anyaország társadalma meggyengül, lazul az érzelmi, gazdasági, erkölcsi kapocs a határon túl élő magyarsággal. Nem marad erő arra, hogy fennmaradjon az az erős társadalmi kohézió, amely oly hosszú idő óta fenntartja a külhoni és anyaországi társadalom kapcsolatát.

Reménykedem abban, hogy - ismét csak Petőfi Sándor szavait idézve – eljutnak ezek a szavak mindenkihez, aki vágyik arra, hogy a valódi néphatalom érvényesüljön hazánkban, s akik meg szeretnék követelni mind hazánk vezetőitől, mind az idegen kalandoroktól a kölcsönös előnyökre épülő gazdasági és kulturális kapcsolatokat.

Meddig alszol még hazám?

Szántanak szomszédid,

S magokéhez oda-

Szántják földed szélit.

Meddig alszol még Hazám,

Míg rád nem gyúl a ház,

Mindig, míg a félrevert

Harang föl nem lármáz?

Meddig alszol még hazám,

Szép Magyarországom?

Föl sem ébredsz már talán,

Csak a másvilágon!

(2013. augusztus 18.)

Damm Andrea